

XXX.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Told- og Skibsafgifterne.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 11te Februar 1889.)

Udvalgets Flertal (Vjørnbak, Clausen, Dalsgaard, H. Holm, B. Holm N. Jensen, S. Jørgensen, Neergaard, Tauber og Tutein) betragter Gjennemførelsen af en omfattende Toldreform som en af de Opgaver, der mindst taale Op- sættelse. Bestemmelserne i Toldloven af 1863 vare allerede paa den Tid, da den udkom, uretfærdige mod den allerstørste Del af Befolkningen, navnlig mod alle de almindelige Forbrugere og ganske særlig mod Landbefolkningen. Tillige var der ved flere af dem taget særligt Hensyn til helstentse Forhold. Disse Mangler ved vor Toldlovgivning ere blevne meget forøgede i det Tidrum af over 25 Aar, hvori denne Sag har hvilet. Hensynet til Holsten bortfaldt allerede Aaret efter. Nye Varer ere fremkomne, som Sute og Stenolie, hvilke man har maattet indordne under den bestaaende Tarifs Bestemmelser, skjøndt disse ikke vare givne med dem for Tid. Fabrikations- og Omsætningsforholdene have under- gaet Forandring i flere Retninger. Toldloven maa nødvendigvis i saa Henseende følge med Tiden, dersom den skal gjøre Fyldest. Det almindelige Pris- fald saavel paa Livsforbrødenheder som paa Kaaemner, og som Følge deraf ogsaa paa industrielle Frembringelser, har for mange Varers Vedkommende fremkaldt et skrigende Misforhold mellem Tolben og Varernes Værdi. Møntfodens Forandring har medført en Forhøielse af Tolben langt ud over, hvad der var tilsigtet i 1863, og som laa aldeles udenfor Tanken med Møntloven af 1873. Krigsskatten er vedbleven at bestaa tvertimod Forudsætningerne ved dens Indførelse. Ved alt dette ere dels mange Livsforbrødenheder blevne usforholdsmæssig fordyrede, dels er den allerede i Forveien betydelige Beskyttelse, navnlig for den store Industri, bleven saa høi, at den tynger haardt paa alle Forbrugerne. Fremfor Alt rammer den Landbefolkningen, hvis Produkter ikke ere beskyttede, og som heller ikke vilde have nogen Nytte af Toldbeskyttelse for sine Hovedartiklers Vedkommende, men derimod har et billigt Krav paa ikke at yde Skat af sine Forbrugs-gjenstande til en begrændset Klasse Medborgere. Men Beskyttelsen for den store Industri tynger lige saa fuldt paa den øvrige Befolkning. Handelsstanden nyder ingen Beskyttelse. Skibsfarten og Fiskeriet maa lige saa fuldt som Landbruget yde Skat til den store Industri af, hvad der medgaar saavel til det private Behov som til Bedriften. Med Haandværket er det Samme Tilfældet. Den Beskyttelse, endel Ørene af Haandværket nyde, er i Almindelighed ikke overdreven stor, og dens